

Chuyện Của Thu Trần Thùy Linh

Thu cong người đạp con xe cà tàng về nhà. Đường xa quá, nắng trên trời giội xuống, nắng dưới đất bốc lên khiến Thu nhiều lúc nhìn đường như có khói, có hoa vậy.

Qua khỏi đường quốc lộ ồn ào xe cộ là tới con đường đất ngoằn ngoèo nhấp nhô đầy ổ gà, ổ vịt. Thu ngắm những thửa ruộng xanh non mơn mơn hai bên đường mà quên cả mệt nhọc. “Sắp về tới nhà rồi!” - lòng cô thầm reo lên. 20 ki-lô-mét quả là quá xa với sức vóc yếu ớt của Thu.

- Phải Thu không?

Có tiếng hơi bay vèo trong gió lẫn trong tiếng xe gắn máy vụt qua. Thu ngoái đầu lại ngơ ngác nhìn, lòng tự hỏi: “Ai vậy không biết?”. Vừa lúc người thanh niên quay xe chạy lại phía cô. Thu đỗ xe lại, người thanh niên dừng xe bỏ mũ bảo hiểm ra, cô bối rối chào.

Thì Thanh đó chứ ai, Thu tránh ánh nhìn xốt xa của anh, lòng cô rối bời. Cô trả lời mọi câu hỏi của Thanh một cách vô hồn, lạnh nhạt. Thanh phóng xe đi rồi, Thu còn đứng tần ngần một hồi rồi mới lên xe nặng nhọc đạp từng vòng.

Thu không nghĩ khi gặp lại Thanh lòng cô lại lạnh lẽo vậy. Những đêm mất ngủ, Thu thường tưởng tượng cảnh gặp lại Thanh: Cô sẽ khóc thôi là khóc, sẽ ôm chặt lấy anh, vục mặt vào vàng ngực nóng ấm của anh mà nói rằng cô không thể sống thiếu anh được. Vậy mà...

Hai đứa học cùng nhau cả 12 năm trời, thân nhau tới độ đứa này nói nửa câu, đứa kia đã hiểu hết ý. Rồi cảm mến nhau, rồi yêu nhau lúc nào chẳng biết. Chỉ biết cuối năm lớp 11, sau buổi học cuối năm, hai đứa giơng xe trên triền đê ngăn ngắt cỏ may tím. Thanh bảo:

- Giá hai đứa suốt đời ở bên nhau thế này thì hạnh phúc biết bao!

Thu cười như nắc nẻ:

- Ôi, sao mà giống Chí Phèo tỏ tình với Thị Nở thế!

Thanh buông xe đuổi, Thu bỏ xe chạy, tiếng cười của hai đứa ngân vọng lên không trung mới trong trẻo và ngọt ngào làm sao. Rồi Thanh bắt được Thu, rồi hai đứa run rẩy nắm tay nhau thở hổn hển, mặt đỏ ửng, mắt long lanh. Thanh kéo Thu ngồi xuống vạt cỏ xanh mượt và thì thầm:

- Gọi Thanh là anh nhé!

Thu lắc lắc đầu:

- Không. Còn lâu...

Chưa dứt lời, thì đã bị Thanh ôm ghì lấy và hôn tới tấp lên khắp mặt. Thu bối rối đẩy Thanh ra và khê kêu lên:

- Buông ra, có người tới kia.

Thanh biết Thu lừa mình, cậu chàng cười hạnh phúc:

- Kệ cho người ta nhìn, cho người ta biết chúng mình yêu nhau.

- Thu, tối qua tao nhé!

Thu giật thót mình, thì ra cô đã về tới nhà. Đỗ xe lại trước hàng may của Loan, Thu bỏ mũ ra quạt lấy quạt để:

- Tối mày qua tao đi, chẳng thương nhau gì cả, người ta đang mệt bỏ xừ.

- Xừ cái bờ lừ từ từ, tối nay tao phải làm cho kịp hàng cho cái Mơ, nó sắp cưới rồi.

Thu ngơ ngác:

- Thế à, lấy ai?

Loan chỉ cái thước may vào trán bạn:

- Tiếp cận thông tin kém thế. Lấy Thanh của mày chứ lấy ai.

Thu chột nghe như có mưa gió trong lòng, cô vịn tay vào bạn gắng nhếch miệng cười:

- Ồ... vui nhỉ?

Loan dài giọng:

- Vui. Mà sao lại muốn khóc thế kia?

Thu nuốt nước mắt đắng ngắt vào trong lòng:

- Mừng cho người ta quá đấy thôi... Mà Thanh đã tốt nghiệp đâu.

Loan hạ giọng thì thào:

- Lỡ đại rồi, nhìn rõ bụng rồi, không cưới có được không?

Rồi hàng may của Loan, Thu không về nhà mà quay xe trở ra cánh đồng làng. Triền đê buổi chiều vui thật là vui, gió ù ù ào ào làm nát những bông cỏ may tím ngăn ngắt.

Bọn trẻ trâu chia làm hai phe núp bên sườn đê đối áo cho nhau chơi đánh trận giả. Những tiếng “tăng tăng... chiu chiu...” (miệng kêu thay tiếng súng) vang vọng lên trời. Thì thoảng có tiếng “ợ” thật to, rồi có đứa ngã lăn ra giấy đánh đập giả bị thương, giả chết. Rồi lại lồm cồm bò dậy lại bắn, lại hét, lại chạy huỳnh huých.

Những tấm lưng trần đen trũi, những bộ váy tòng teo mà nhanh thoăn thoắt... Trận chiến đấu chỉ kết thúc khi trời sụp tối hoặc giả có tiếng người lớn chao chất:

- Tiên sư cha đứa nào để trâu ăn lúa nhà bà...

Thu đứng tần ngần ngó bọn trẻ chơi mà tưởng như trong đám trẻ ấy có Thu, có Thanh. Cũng trò chơi ấy, cũng những buổi chiều như buổi chiều nay, ngày xưa...

Mà Thu nghĩ tới Thanh làm gì không biết? Sao không nghĩ đến Loan, Huệ, Nam, Kha... những đứa bạn cùng xóm thân thiết với Thu như ruột thịt. Thu hít hà cho mùi rạ mục thơm lạ, thơm lòng ngấm sâu vào lồng ngực.

Cô xắn quần lội bì bõm xuống ruộng. Mà lội làm gì? Thì Thu thềm ngửi hơi bùn, thế thôi! Thu nghe đau nhói trong ngực: Vậy là người ta sẽ lấy vợ nay mai còn mình thì...

Bữa Thu và Thanh chuẩn bị nhập trường, hai đứa cầm tay nhau lội bì bõm mà khen mùi bùn hoai thơm thật là thơm, mà hứa hẹn học xong sẽ cùng về quê xây dựng cuộc sống ấm no, hạnh phúc.

Cuộc đời đối với hai đứa thật đẹp và đáng yêu biết bao nhiêu. Tình yêu của hai đứa tưởng như không có gì có thể chia cắt được. Thứ Bảy, Thanh từ trường Đại học Nông nghiệp về, Thu từ trường Trung cấp Y tế cũng về, hai đứa ríu rít như đôi chim câu.

Bố mẹ Thu thấy hai đứa thương yêu nhau lại biết bảo ban nhau học hành tiến bộ thì mừng lắm. Nhưng mẹ Thanh thì không, chồng bà mất sớm, một tay bà chăm bẵm Thanh, bà muốn con bà ra trường sẽ lấy một cô vợ thành phố, ở lại thành phố làm việc, không bao giờ trở lại vùng quê mà theo bà là nghèo khó và tù túng này. Lúc đầu bà khuyên nhủ Thanh một cách nhẹ nhàng nhưng không thấy hiệu quả gì, bà quay ra mắng nhiếc, khóc lóc, kể lể:

- Một mình mẹ vất vả tay đây, tay vơi nuôi mày, nhịn thèm, nhịn nhạt lo cho mày bằng người, giờ mày không nghe lời tao, tao thà chết đi cho sướng thân...

Thanh đau khổ vô cùng, nhưng anh cố gắng không để Thu biết. Anh sợ Thu buồn, sợ ảnh hưởng tới việc học tập của cô. Nhưng rồi Thu cũng biết vì chính mẹ Thanh đã gặp cô.

Bà sụt sùi khóc lóc mong cô nể tình làng nghĩa xóm; nghĩ tới tương lai của Thanh mà buông tha cho Thanh. Mong cô thương người mẹ đã hy sinh một đời vì con trả lại Thanh cho bà...

Nghe mẹ Thanh nói, Thu nghe lòng dạ rối bời. Cô thấy thương mình, thương Thanh, thương cả người đàn bà mà có lúc ở bên Thanh cô đã từng gọi là mẹ và hy vọng được là con dâu bà.

Cô đã khóc, đã hứa và cô trở thành một kẻ bạc tình trong mắt Thanh khi một chiều thứ Bảy đẹp trời cô vui tươi, hớn hở ngồi sau con xe Dream của một chàng trai lạ chạy qua Thanh không một lời chào hỏi.

Nhìn Thu tươi roi rói, ríu rít chuyện vui như sáo mà Thanh đau quặn trong lòng. Anh bỏ lên trường ngay chiều hôm ấy. Còn Thu sau khi tha cho thằng em họ ngoại về sau một buổi bắt nó đóng vai người yêu đi khắp làng, cô chạy ào ra bờ đê nằm lăn trên cỏ mà khóc như điên.

Cô hiểu vậy là cô đã mất Thanh vĩnh viễn. Bên nhau từ nhỏ, cô biết Thanh có lòng tự ái rất cao, anh sẽ không bao giờ gặp Thu mà hỏi tại sao lại vậy. Không bao giờ cần biết người con trai đi cùng Thu là ai.

Tối thứ Bảy ấy, ở ký túc xá sinh viên, Thanh say mềm, đây là lần đầu tiên anh uống rượu nhiệt tình đến vậy. Anh ôm lấy Phong – thằng bạn thân cùng phòng vừa cười, vừa khóc khổ sở:

- Thu bỏ tao rồi. Tại tao nghèo quá phải không?

Phong tức giận quát:

- Thằng khùng, Thu mà là người như thế sao?

Thanh lẩm nhảm ngậm nga:

“Lòng sông, lòng biển dễ đo

Lòng người nham hiểm ai dò cho ra...”

Sau đó Thanh không biết làm gì khác là học và học, hờ chút thời gian nào là anh lại đi phụ bán hàng với Phong ở quán sinh viên. Anh không về quê những ngày thứ Bảy và Chủ nhật nữa.

Rồi anh gặp Mơ, cô bạn đom đống cùng học chung lớp với anh và Thu, người đã rất si mê anh một thời. Mơ vui sướng mời Thanh tới nhà chú mình - chủ một shop quần áo ở Hà Nội, nơi cô đang là nhân viên bán hàng.

Rồi sau đó Mơ săn đón, chăm sóc Thanh bằng mọi cách và đã đem tới cho anh một tình yêu mới. Anh đã quên dần tất cả mọi chuyện cũ và sẽ quên tất cả nếu như không có một ngày rất tình cờ Thanh gặp lại người thanh niên chờ Thu dạo nọ tại quán cơm sinh viên, cậu ta reo to:

- Phải anh Thanh bạn chị Thu không?

Thanh ngạc nhiên nhìn Tân - người thanh niên ấy như nhìn một kẻ từ trên trời rớt xuống. Tân chủ động bẻ phần cơm của mình lại ngồi cùng bàn với Thanh rồi tự giới thiệu về mình và kể cho Thanh nghe lý do Thu cố tình nhờ Tân đóng giả người yêu như thế nào. Cuối cùng cậu ta nói:

- Em nghĩ mấy cái trò ấy không thể làm tan vỡ một tình yêu đẹp đến thế, ai ngờ... Bây giờ chị Thu còn yêu anh lắm.

Thanh ngỡ như đất sụt dưới chân mình. Anh vô cùng đau đớn và ân hận vì sự tự ái vô lối mà anh đã đánh mất người con gái cao thượng ấy. Anh càng đau đớn hơn khi anh không thể quay về bên Thu được nữa vì cuộc đời anh lúc này đã có Mơ.

Tối, Loan tới nhà Thu thấy bạn đang hì hụi ngồi lau lá phụ giúp mẹ gói bánh chưng chuẩn bị cho buổi chợ ngày mai. Loan bảo:

- Huệ, Nam, Kha hôm nay về cả, bọn nó cử tao vào đón mày lên cầu hóng mát. Lâu lắm rồi chúng mình không gặp nhau.

Mẹ Thu nghe vậy nhìn con gái:

- Con đi với các bạn đi, để mẹ làm nốt, chỉ còn có mấy cái thôi mà.

Thu khẽ “vâng” và đứng dậy đi rửa tay, Loan theo Thu đi ra giếng nước ở đầu hòi và bảo:

- Trăng hôm nay đẹp thật!

Thu ngẩng đầu nhìn ánh trăng bình yên, dịu mát, cô vung tay, những giọt nước bay lên đọng lại trên những tàu lá chuối non long lanh như những viên ngọc. Thu nghe lòng mình trong trẻo, nhẹ nhõm lạ thường.

Khi ra đến đầu ngõ đã thấy Huệ, Nam, Kha đứng đợi, Thu trách:

- Chúng mày ngăn chân à mà không vào nhà tao chơi.

Nam gãi gãi đầu:

- Thấy mày bận, chúng tao cử Loan vào gọi rồi mới trở ra đây đợi đấy chứ.

Cả bọn vừa đi vừa ríu ran trò chuyện, đến cầu, Huệ, Loan, Nam, Kha tranh nhau chọn chỗ ngồi, cãi nhau chí chóe. Thu lặng lẽ nhìn các bạn, lòng chùng xuống, cô khe khẽ thở dài. Cúi nhìn dòng nước trôi dưới chân cầu, nhìn ánh trăng sáng loang vàng trên mặt nước lòng cô lại chợt nghĩ đến Thanh. Loan nhìn Thu rồi nói:

- Mày khóc được thì lòng sẽ nhẹ nhõm hơn.

Ba đứa kia cũng nói:

- Đứng đây Thu ạ, hãy khóc đi! Bọn tao không cười mày yếu đuối đâu.

Thu bật cười nhìn bốn đứa bạn thân:

- Tôi đứt mất dây thần kinh đau khổ rồi mấy ông bà ơi! Mà sao phải khóc chứ? Đời vui thế này...

Ừ, đời vui vậy mà sao Thu phải khóc chứ? Thu sẽ không khóc đâu. Mà sao nước mắt lại chảy vào miệng Thu mặt thế không biết.

Trần Thùy Linh